

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

- + *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.
- + *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.
- + *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.
- + *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter <http://books.google.com> durchsuchen.

H A N D S C H R I F T E N .

K L E I N E

D I C H T E R L Y K E

H A N D S C H R I F T E N .

Z E S T I E N D E S C H A K E E R I N G .

To A M S T E L D A M , by
P I E T E R J O H A N N E S U Y L E N B R O E K ,
M D C C C I V .

I N H O U D.

ZUCHT TOT WERKZAAM- HEID,	Door <i>J. DU PRÉ</i> .	Bl. 1.
OPBEURING,	— <i>P.G.WITS.GETSBEEK.</i> —	13.
DE LOF DER EIGENLIEF- DE,	— <i>B. TRAKRANEN.</i> —	16.
LENARDO EN BLONDINE,	— <i>D. A. VANDE WART.</i> —	17.
VERYDELDE BEGEERTE,	— <i>P. C. VAN ALPHEN.</i> —	36.
AAN BELLAMY,	— <i>H. METER, JUN.</i> —	39.
AMORS DWAALING,	— <i>E. J. B. SCHONCK.</i> —	44.
VERTROUWEN,	— <i>W. BILDERDIJK.</i> —	45.
AAN MYNEN VRIEND THEODORUS VAN KOO- TEN,	— <i>S. I. Z. WISELIUS.</i> —	49.
GEDACHTEN EENS LAND- MANS,	— <i>J. HOUTMAN.</i> —	68.
AAN DEN GODSDIENST,	— <i>W. C. M.</i> .	73.
AAN DE VOORZIENIG- HEID,	— <i>M. J. M.</i> .	76.
DE ONSCHULD,	— <i>G. H. V. TSSSELSTEIN.</i> —	81.
DE DAGLONER EN ZYNE VROUW,	— <i>H. A. SPANDAW.</i> —	87.
AAN JOHANNA CORNELIA ZIESENIS, GEB. WAT- TIER,	— <i>A. BRUSSE.</i> .	91.
WELLUST,	—	95.
ARISTUS,	— <i>J. DU PRÉ.</i> .	97.
LOF DER ZANGKUNST,	— <i>B. TRAKRANEN.</i> —	121.
LIED EENS BRUIDEGOMS,	— <i>J. DU PRÉ.</i> . .	124.
“ “ “	— <i>W. BILDERDIJK.</i> —	127.

AAN

I N H O U D

AAN DEN DOOD,	Door <i>J. DU PRÉ.</i> . Bl. 129.
DE SCHILDERY,	— <i>C. TOLLENS, Cz.</i> — 139.
DE RAAD UIT ZELFBE- LANG,	— <i>C. TOLLENS, Cz.</i> — 140.
AAN CYNTHIA,	— <i>P. J. HERON.</i> . — 141.
BY DE KOMST DER LEN- TE,	— <i>P. J. HERON.</i> . — 142.
GEVEN EN NEMEN,	— <i>P.G. WITS-GETSBEEK.</i> — 143.
AAN EEN' DICHTER,	— <i>P.G. WITS-GETSBEEK.</i> — 143.
WELDADEN EN BELEDI- GINGEN,	— <i>G. OUTHUTS.</i> . — 144.
VRIENDSCHAP,	— <i>G. OUTHUTS.</i> . — 144.

ZUCHT

Z U C H T

T O T

W E R K Z A A M H E I D.

L E N A R D O

E N

B L O N D I N E.

Blondine zag kwynend, Lenardo vol moed,
Doch beiden met oogen vol minnenden gloed,
Blondine, van allen de schoonste prinses,
Lenardo, een dienaar dier schoone meesteres.

Te land en te water, van verre en naby,
Kwam koning en hertog en graaf haar op zy*,
Met paerlen, met ringen, met goud en gesteent*,
Om met deeze schoofte te worden vereend.

Maar door de prinses wierd noch paerel, noch goud,
Noch ring, noch gesteente zo gunstig befchouwd
Als 't geurige bloemtje, dat flaag haar verrukt,
Heeft slechts het de schoonste der dienaars geplukt.

Dees schoonste der dienaars was edel van aart,
 Offchoon hem geen edele vrouw had gebaard;
 Uit aarde schiep God toch den knecht en den graaf;
 De deugden veradlen zelfs d'armlyksten slaaf,

En als zy eens, buiten, recht vrolyk, in 't rond,
 Van jonkers omringd, by een' appelboom stond,
 Daar, gretig, elk meisje naar 't appeltje streeft,
 Dat rappe Lenardo slechts afgeplukt heeft;

Toen bood de prinses hem een appeltjen aan,
 Dat zy in een zilverdraadskorfje had staan;
 Een appeltje, blozend, en goudgeel, en rond,
 Daarby sprak haar schoone, bevallige mond:

„ Daar! neem deeze vrucht, die de erkentnis u bied;
 Voor prinsen alléén groeit het lekkere niet!
 Hoe smaaklyk deeze appel van buiten ook schyn',
 'k Wensch dat hy van binnen veel beter moog' zyn!"

En als hy, stilsluipend, zich wegspoed, van daar,
 Zo word hy, ó wonder! een briefje gewaar;
 Dit briefje was heimlyk in d'appel geboord;
 Daarop stond geschreyen dit liefkevol woord:

„ Gy ,

„ Gy, schoonste der schoonen, van verre en naby!
 Al staat gy ook vorsten en graaven op zy',
 Gy hebt toch een' adlyker aart en gemoed
 Dan vorsten en graaven, uit adelyk bloed!

'k Heb u, boven allen, ten liefing gesteld;
 Gy woont in myn hart, dat verlangend zich kwelt;
 'k Geniet geene kalmte, 'k geniet geene rust,
 Word dit myn verlangen door u niet gefust!

Verlaat, tegen middernacht, slaaplust en droom,
 En leger en zorgen, en kom by den boom,
 Den boom, die den appel der min voor u droeg!
 De liefde verbeid u... nu weet gy genoeg."

Dit maakte den dienaar zo blyde en zo bang,
 Zo bang en zo blyde; hy aarfelde lang;
 Dan aarfelt hy hier en dan aarfelt hy daar,
 Vol hoop op genot en vol vrees voor gevaar.

Daar hoort hy het slaan van het middernachtsuur!
 Het starrenbeir flikkert aan 't donker azuur!
 Nu springt hy van 't bed, verlaat slaaplust en droom,
 En rent naar den boomgaard, en vliegt naar den boom.

En als hy, verlangend, daar eventjes wa;
 Daar fuist iets in 't boomloof; daar sleept iets door 't gras;
 En, eer hy zich wend, daar omvangt hem een arm,
 Daar zucht hem een adem toe, lieflyk en warm.

En als hy ter groete de lippen ontsluit,
 Word hy door een kuschje in het spreken gestuit,
 En eer hem nog was toegefluisterd een woord,
 Zo trekt het met klemmende handje hem voort.

Het leid hem nu, zagtjes, met heimlyke treë:
 „Kom, liefste, kom, tederste jongen, ga meë;
 't Is koud in de nachtlucht; geen dak, geen verdek
 Beschermt ons hier; kom in myn eenzaam vertrek.”

Het voert hem, langs doornen en struiken en steen,
 Naar eene vervallene kelderdeur heen;
 Hier flikkert een lampje; nu voert het hem langs
 Het schemerend spoor eens verborgen gang.

Elk sluimerde nu, los van vreugd en verdriet;
 Maar ach! des verraders oog sluimerde niet.
 Lenardo, Lenardo! hoe zal 't met u gaan,
 Nog vóór het gekraai van den wekkenden haan! —

Haar

Haar lof was reeds ver, zelfs in Spanjen, gehoord.
 Lang wenschte een hoogmoedige prins uit dat oord,
 Met paerden, met ringen, met goud en gesteent*,
 Om met deeze schoone te worden verëend.

Staåg hoopt hy vergeefs in 't Bourgondiesch gewest;
 Zyn hart gloeit, zyn mond dorst, maar word niet gelescht;
 Hy vryde, maar vryde vergeefs, menig jaar,
 En wankelde, week, of vertrok niet vandáár.

Daarom had de trotschaart, vol brandenden lust,
 By dagen en nachten noch kalnte noch rust,
 En was juist die nacht naar den boomgaard gegaan,
 En wandelde angstvallig door moestuin en laan.

Hy had all' vernomen, hy had all' gezien,
 Wat naauwlyks drie schreën van hem af kon geschiën.
 Hy byt op de tanden, het bloed in den mond:
 „Dat wete Bourgondiëns Hertog terstond!”

Nu rent hy vandáár, in die eigenste nacht;
 Vergeefs wederhield hem de vorstlyke wacht;
 „Ik wil en ik moet naar den koning fluks heen!
 Verraad, moord en oproer bedreigen zyn schreën!”

„ Hey, holla! waak op, ó Bourgondiefche vorst!
 Wyl 't koningsjuweel door een' hond word bemorst;
 Blondine, uw lief kind, word op 't schandtykst verkracht;
 Een eerlooze slaaf heeft haare eer in zyn magt!”

Dit dreunde den grysaart zo dof door den kop;
 Hy had met zyn eenigste kind zo veel op;
 Hy schatte haar hooger dan scepter en kroon,
 En hooger dan zynen weérgiansfenden troon.

Woest vliegt de vorst op, na dit yslyk gehoor:
 „ Dat liegt gy, verrader! dat liegt gy my voor!
 Uw bloed zal 't my boeten; dat florpe de grond,
 Beliegt my uw laage, vergiftige mond!”

„ Ik stel u, ó grysaart, myn leven ten pand.
 Kom, spoed u, vlieg heenen, zie zelf uwe schand’!
 Myn bloed mag 't u boeten; dat florpe de grond,
 Beliegt u myn braave, myn eerlyke mond!”

De vorst rent, met blinkenden dolk, hem nu voor;
 't Verraderlyk ondieer kruipt na, op het spoor,
 En wyst hem, langs distel, brandnetel, en steen,
 Naar d'ingang der donkere kelderdeur heen.

Hier

Hier praalde, weleer, een vermaaklyk kasteel,
 Voorlang reeds, in puin, der verwoesting ten deel;
 Een gang, een portaalgewelf stond nog omhoog,
 Door steen en door onkruid verborgen voor 't oog.

't Portaal was aan weinige lieden bekend;
 Maar hy, die den ingang dier plaats was gewend,
 Vond daadlyk den weg, door een heimlyke poort,
 Naar 't zomerverblyf, dat Blondine bekoort.

Het lampje der liefde verspreidde zeer lang
 Zyn fikkerend licht door den donkeren gang.
 Zy ademden zoetjes; zy trippelden zagt,
 Tot daar, waar het lampje der liefde hen bragt.

Zy kwamen welhaast voor de poort, in geschil:
 Zy stonden, en toefden, en luisterden stil:
 „Hoor, koning! daar lispt wat — hoor, vorst! daar spreekt iets. —
 Daar! twyffelt gy nu nog, geloof dan maar niets.”

En als nu de vorst zich tot luisteren richt,
 Herkent hy de stemmen der minnenden ligt;
 Zy speelen elkandren in 't jeugdig gemoed,
 Door streelen en kuschen, den tedersten gloed.

„ ó Lieve ! myn lieve ! wat sammelt gy nu ?

Ik ben toch in eeuwigheid enkel voor u !

'k Ben , 's daags , uw vorstin ; maar , by 't nadren der nacht ,

Geef ik me , als uw meisje , geheel in uw magt .”

„ ó Schoonste prinses ! waart gy , aan myne hand ,

't Armoedigste meisje , op 't armoedigste land ,

Wat smaakte ik dan vreugde ! waar bleef dan de smart ?

Nu wekt gy my eindelooze onrust in 't hart !” —

„ ó Lieve , myn lieve ! verlaat toch dien waan !

Ik wil geen vorstin meer zyn !... Zie my slechts aan !

Vóór vaders vermogen , en scepter en kroon ,

Verkies ik den schoot van de liefde ten troon !”

„ ó Schoonste der schoonen ! die ernstige taal ,

Die kunt ge , die zult ge vergeeten eenmaal !

Door vryën en vryën , van verre en naby ,

Verkrygt ligt een adelyk heer u vóór my .

De wateren zwellen ; de wervelwind loeit ;

Doch winden bedaaren ; doch water vervloekt ;

Als wind en als water is 't vrouwlyk gemoed . . .

Zó stilt en zó dooft zich de vrouwlyke gloed .”

„ Laet

„ Laet vryën en vryën , van verre en naby ;

Geen adelyk jonker trouwt immer met my.

ô Lieve ! myn lieve ! die ernstige taal

Houd ik u voor eeuwig , vergeet ik geenmaal.

Als water en wind is myn teder gemoed ;

Wel stillen de winden , vervloeit ook de vloed ;

Doch stillen , vervloeiën zy allen wel ooit ?

Zo , eeuwig , myn zwellend gevoel voor u , nooit.”

„ ô Lieve prinses ! ach , ik voel zulk een' angst...

Myn hart flaat geweldig... 't ontroert zich op 't bangst

De banden verscheuren , de trouwring verbreekt ,

Waarover de hemel den zegen niet spreekt !

En als eens de koning... ach ! als hy het hoort ,

Dan word ik door 't bloedige zwaard ligt doorboord ;

Dan slyt gy uw leven in 't donkerst gewelf ,

Diep onder den toren , in ketenen , zelf !

„ Ach , lieve ! de hemel rukt nimmer van één

De banden , door liefde gestrengeld alléén.

In 't nachtyk verblyf van de zalige min ,

Daar luistert , daar blykt geen verradersoog in.

Nu ,

Nu, kom, myn gemaal! ó, nu kom tot uw vrouw,
 En druk op myn lippen het zegel van trouw³..."
 Nu klemt hy een' kusch op haar⁴ roosrooden mond;
 Den kusch, die de vrees in zyn harte verslond.

Zy speelen elkandren in 't jeugdig gemoed,
 Door freelen en kuschen, den tedersten gloed.
 De koning wil binnen; hy knarsfetand fel;
 Maar, grendels en floten beletten 't hem wel.

Daar staat hy, geduldloos, de schuim op den mond,
 Gelyk voor de legers der haazen een hond.
 Het minnende paar, na 't voldoen van hunn' lust,
 Word, langzaam, door vrees en door angsten ontrust.

, Waak op, ó prinses! want reeds kraaide de haan!
 'k Verlaat u, want, zie eens: de morgen breekt aan.' —
 „ Ach, liefste! vertoef nog! dit haanengeluid
 Brengt slechts de eerste nachtwak, na middernacht, uit." —

, Neen! zie eens, prinses! hoe het morgenlicht wast;
 Ach, laat my toch gaan, eer de dag ons verrast...! —
 „ Ach, liefste! ach, vertoef nog! Aurora bespied
 De heimlyke treden der minnenden niet." —

, Ach,

, Ach, luister, prinses! hoor! daar dwarrelt geluid!
 Daar galmt reeds de zwaluw haar morgenlied uit! —
 „ ó, Blyf nog wat, liefste! de nachtegaal kweelt
 Pas 't lied, waar hy 's nachts zyn geliefde meê streelt.” —

, Neen, lieve! de haan heeft den morgen gekraaid;
 Het morgenlicht schynt reeds; de morgenlucht waait;
 Daar floddert de zwaluw zyn morgengezang...
 Ach, laat my vertrekken... myn hart word zo bang! —

„ Ach, liefste! vaar wel dan! ... neen, toef nog! ... vaar wel!
 ó Wee my! ... wat knaagt in myn' boezem zo fel! ...
 Laat, laat my uw hartje! hoe bonst het zo zeer! ...
 Bemijn my, lief hartje! mijn morgen-nacht meer!” —

, Slaap lieflyk! slaap wel! en met sluipt hy daar heen,
 Ontzetting en angst door de trillende leên.
 Hy rook, als 't waar', lyken, en stompelde, bang,
 By 't treurige lamplicht, in d' akligen gang.

Daar sprongen die twee, uit hunn' sluiphoeck, hervoort;
 Hy gilt — en reeds ligt hy, op 't gruwzaamst, doorboord.
 „ Daar! vryde gy, schelm! om den troon van Bourgond',
 Daar hebt gy den bruidsohat! ... daar hebt gy hem, hond!” —

, ó Je-

, Ô Jezus, Maria!... ontferm u!... Ô weel!...'

Nu breeken zyn wegzinkende oogen alreê;
Tot blegten, noch nachtmaal, noch afaat, is tyd,
Daar, snikkend' de ziel aan het lighaam ontglyd.

De prins, nu, Van Spanjen, in woedenden brand,
Verfcheurt hem den boezem, met knarsfenden tand:
,, Laat, laat my uw hartje! hoe bonst gy zo zeer!..
Gy minde haar, hartje! min morgen-nacht meer!" —

Hy ryt uit den boezem het hart, dat nog flaat,
En koelt, met affchuwlyke fcherts, zynen haat:
,, Daar heb ik u, hartje! hoe bonst gy zo zeer!..
Bemin dan nu, hartje! min morgen-nacht meer!" —

Intusfchen ontrust de prinses zich zo zwaar;
Zy fluimerde onrustig, en droomde, zo naar,
Van bloedige paerlen, in bloedigen krans,
Van bloedige bruiloft, en duivelen-dans.

Zy wierp zich op 't leger, en, deerlyk vermocid,
Bleef ze ochtend en dag aan het leger geboeid.
,, Ô, Was het toch weder het midden der nacht!
Kom, middernacht! breng my den troost dien ik wacht!" —

Daar

Daar hoort zy het slaan van het middernachtsuur,

En 't starrenheir flikkert aan 't donker azuur.

„ Ô Wee my! ... myn boezem! ... wat voorgevoel stoort? ..”

Stil — luister: daar kraakt de verborgene poort.

Een jonker, in akelig rouwfloers gekleed,

Staat voor haar, met doodshembd en fakkel gereed;

Hy legt een' verbrokenen trouwring, bevekt

Met bloed, voor haar neder; hy zwygt, en vertrekt.

Nu volgt hem een jonker, in purper gekleed;

Hy heeft eenen goudenen beker gereed,

Voorzien van een hengfel, een dekfel, en knop,

En met het hoogvorstelyk zegel daarop.

Nu volgt hem een jonker, in zilver gekleed;

Hy heeft een' gezegelden doodbrief gereed;

Hy geeft aan de ontroerde prinses het geschrift;

Hy buigt, en stilzwygend vertrekt hy, met drift.

En als de prinses nu, met angstigen geest

En snelrollende oogen, 't geschrevene leest,

Bedwelmt haar een nevel, en, snakkend naar lucht,

Stort ze ylîngs ter neêr, of haar de adem ontvlugt.

En

En als zy, stuiptrekkend, met zinlooze kracht,
 Zich woest aan den grond weêr te ontworstelen tracht:
 „Hoezée!” en daar sprong zy: „Tralla! riep zy uit:
 Speelt lustig, ô speelliên! nu ben ik de bruid! —

Hoezée, blyde speelliên! ten vrolyken dans!
 Ik zweef op myn voeten! reeds wacht my de krans!
 Nu, danst vry, ô prinsfen, van verre en naby!
 Gy, dames en heeren! weest vrolyk met my!

Ha! ziet gy niet hoe myn geliefde zich keert?
 Hoe ieder zyn schoonheid en zuiverdosch eert?
 Ecn gloeiende star verciert schittrend zyn zy’!
 Juicht, dames en heeren! juicht vrolyk met my!

Op, lustig, aan ’t dansen! — Wat blyft gy daar staan?
 Wat trekt gy uw’ neus op? Wat grynst gy my aan?
 ’k Ben bruid; hy is bruijom! hoe gy my beschouwt,
 Wy zyn in den hemel door de englen getrouwd!

Ten dansse, ten dansse! Wat grynst gy my aan?
 Wat trekt gy uw’ neus op? — Wat blyft gy daar staan?
 Weg, adelgepeupel! foei! weg, hoe gy blinkt!
 ’t Is sinkende hofreuk, waar ge alien door sinkt!

God

God schiep toch uit aarde den knecht en den gtaaf;
 De deugden veradlen zelfs d'armlyksten slaaf.
 Myn liefste heeft adlyken aart en gmoed,
 En spuwt in uw trotsch en hoogadelyk bloed.

Hoezée, blyde speellién! ten vrolyken dans!
 Ik zweef op myn voeten; reeds hult my de krans!
 Hoezée! trallala! riep zy nog eenmaal uit:
 Speelt lustig, ó speellién! nu ben ik de bruid!" —

Zo zong zy, by 't springen; zo sprong zy, met zang.
 Nu brak reeds het doodzweet uit voorhoofd en wang;
 Het vloeide op haar' boezem, in d'yslyken stond...
 Daar tuimelt zy, hygend, en zinkt op den grond.

En als zich haar kracht nu ten laatsten vermant,
 Strekt zy naar den beker nog eens haare hand;
 Zy grypt hem in d'arm, houd hem vast in den schoot,
 Terwyl zy dien beker van deksfel ontbloot.

Daar rookte, daar klopte 't haar tegen, zyn hart,
 Als voelde 't nog leven, als voelde 't nog smart.
 De bloedige traan, dien het wee haar ontwingt,
 Stroomt neder als 't vocht, dat de wolken ontspringt.

„ Wee! Nu zyt ge als stormwind en water van aart;
 Ja, 't water vervloeit, en de stormwind bedaart;
 Doch stillen, vervloeijen zy allen wel ooit?
 Zo gy ook, afgrysfelyk zielenwee! nooit!” —

Nu zonk zy, met brekend en wegzinkend oog,
 In doodflaap, die al het bezef haar onthoog;
 En klemde nog vast, in verbryslende smart,
 De bloedige vaas aan haar teêrminnend hart.

„ Voor u leefde ik, hartje! voor u sterf ik bly!...
 Ô Wee my! Ô wee!... daar verplettert men my!...
 Weg, weg, van hier!... zarken!... gy kneust my alreê!...
 Ô Jezus, Maria!... ontferm u!... ô wee!...”

Daar fluit zy haare oogen; daar fluit zich haar borst!
 Nu vlogen de dienaars, en meldden 't den vorst.
 Luid klonk door de zaalen het gillend misbaar:
 „ Ô Koning! ze is dood!.. uwe dochter ligt dáár!”

Dit dreunde den grysaart zo dof door den kop;
 Hy had met zyn eenigste kind zo veel op;
 Hy schatte haar hooger dan scepter en kroon,
 Ja, hooger dan zynen weêrglansfenden troon.

En

En als nu de vorst den verrader bemerkt,
 Vergramt hy in woede: „ Gy hebt dit bewerkt!
 Uw bloed zal 't my boeten; dat florpe de grond!
 Gy ried my het! gy, met vergiftigen mond!

Haar hartbloed verklaagt u voor 't Godlyk gerecht;
 Daardoor word uw bloedstraf u reeds aangezegd! —”
 Nu trok hy, knarstandend, het blinkende zwaard,
 En stortte 't Spaansch ontfier, zieltogend, ter aard'.

„ Lenardo! rampzaalge!... Blondine! myn kind!...
 Dat ik thans, ô Hemel! vergiffenis vind'!...
 Ô Spaar my, als ik voor Gods vierschaar zal staan!
 Ik ben toch... uw vader... ach! klaag my niet aan!”

Zo weende de koning; zo rouwt hem, te laat,
 Zwaar rouwt hem in 't hart die Godtergende daad:
 Nu word hen een zilveren kist toegezegd,
 Waarin men de lyken dier minnenden legt.

D. A. VAN DE WART.

Vrij, naar BURGER.